

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 357/2017
10.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милисава Васића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 122/17 од 23.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 10.05.2017. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милисава Васића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 122/17 од 23.02.2017. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци.

Истом пресудом оштећени је упућен да свој имовинскоправни захтев оствари у парници. Окривљени је обавезан да оштећеном накнади трошкове кривичног поступка у износу од 213.000,00 динара, те да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 36.471,37 динара и на име паушала износ од 6.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 756/16 од 22.09.2016. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Милисава Васића и адвоката Милана Гајића, па је потврђена пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 122/17 од 23.02.2017. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА и потврђена је пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Милисав Васић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 122/17 од 23.02.2017. године, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП, те повреда одредаба члана 16. став 2, 4. и 5, члана 83. став 1. и 2, члана 395. став 1. и 4, члана 438. став 2. тачка 2), члана 441. став 1, члана 460. став 1, члана 499. став 4. у вези члана 333. став 1. и члана 501. став 1. у вези члана 500. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целости првостепену пресуду, као и обе пресуде другостепеног суда, те да предмет врати истом првостепеном суду на поновну одлуку, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем, односно судијом појединцем, као и да на основу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу сведока ББ, брата окривљеног, који је у току кривичног поступка, као привилеговани сведок, ускратио сведочење, па самим тим суд није могао засновати пресуду на његовом раније датом исказу, при чему је, с обзиром на друге доказе, очигледно да без исказа овог сведока не би била донета иста пресуда.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби окривљеног АА били су предмет разматрања Апелационог суда у Новом Саду који је поступао по жалби окривљеног изјављеној против пресуде Основног суда у Лозници 1К.756/13 од 25.09.2015. године. Апелациони суд у Новом Саду као другостепени је ценио ове наводе и о истима изнео разлоге на страни 4 пресуде КЖ1 122/17 од 23.02.2017. године којом је одбио као неосновану жалбу окривљеног, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, те на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Наиме, како из списка предмета произилази да правноснажна пресуда, у погледу чињенице да оштећени ВВ и сведок ББ нису били у пословном односу, није заснована само на исказу сведока ББ, а из разлога јер је та чињеница утврђена и из исказа оштећеног ВВ и како је, и по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на друге изведене доказе очигледно да би и без исказа сведока ББ као незаконито изведеног доказа била донесена иста пресуда, то стога бранилац окривљеног неосновано указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да дело за које је окривљени оптужен по закону није кривично дело, јер објекат кривичног дела утаја из члана 207. КЗ не може бити потраживање и друга права, а такође ни замењиве ствари које немају нарочите ознаке по којима би се разликовале од других ствари исте врсте, намене и вредности, па стога као замењива ствар то не може бити ни новац од наплате новчаног потраживања, а за који је у изреци пресуде наведено да је поверен окривљеном.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер новац, иако представља замењиву ствар, јесте предмет радње извршења кривичног дела утаја из члана 207. КЗ, па самим тим то је и новац од наплате новчаног потраживања које је оштећени имао према Републици Србији, а који је поверио окривљеном, тако да по налажењу Врховног касационог суда из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела утаја из члана 207. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је он правноснажно оглашен кривим и осуђен.

Такође, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, истицањем да је суд повредио законске одредбе о накнади трошкова кривичног поступка када је обавезао окривљеног да накнади оштећеном износ од 15.000,00 динара на име састава једног неименованог образложеног поднеска од стране пуномоћника-адвоката.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер је суд правилно обавезао окривљеног да накнади оштећеном трошкове кривичног поступка на име заступања од пуномоћника-адвоката и то, сходно Тарифном броју 8. став 2. у вези Тарифног броја 4. став 1. тачка 11) Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/2012 од 24.12.2012. године), за састављање једног образложеног поднеска износ од 15.000,00 динара, а којим образложеним поднеском од 17.03.2015. године су стављене примедбе на налаз и мишљење судског вештака економске струке.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, наводи браниоца окривљеног којима истиче да окривљени до поверене ствари није дошао на легалан начин јер је потраживање, које је досуђено непостојећем правном лицу, на окривљеног прешло на противправан начин и то закључењем ништавог уговора о уступању потраживања, те да није утврђено која је то покретна ствар, од кога, где и када окривљеном поверена и на који начин је он исту присвојио, по налажењу Врховног касационог суда представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, па је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреду одредаба члана 395. став 1. и 4. ЗКП, истицањем да је суд без доношења образложеног решења одбио предлоге одбране за извођење доказа. Осим тога, захтев се подноси и због повреде одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да су разлози првостепене пресуде којима се образлаже да је окривљени поступао са преварном намером противречни изреци. Такође се, као разлог за подношење захтева, наводе и повреде одредаба члана 16. став 2, 4. и 5, члана 83. став 1. и 2. и члана 460. став 1. ЗКП. Бранилац у захтеву указује и на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, истицањем да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања. Поред тога, указује се и на повреду одредбе члана 499. став 4. у вези члана 333. став 1. ЗКП, истицањем да оптужни предлог није поднет у довољном броју примерака, чиме је једном од бранилаца окривљеног онемогућено да се упозна са оптужним актом, те се указује и на повреду одредбе члана 501. став 1. у вези члана 500. став 1. ЗКП, истицањем да првостепени суд, и поред тога што је оптужни акт неуредан јер не садржи све што је прописано одредбама члана 500. став 1. тачка 5) и 6) ЗКП, исти није вратио јавном тужиоцу да сходно члану 501. став 1. ЗКП исправи недостатке.

Имајући у виду да у осталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 16. став 2, 4. и 5, члана 83. став 1. и 2, члана 395. став 1. и 4, члана 438. став 2. тачка 2), члана 441. став 1, члана 460. став 1, члана 499. став 4. у вези члана 333. став 1. и члана 501. став 1. у вези члана 500. став 1. ЗКП, а које повреде нису

предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) и члана 441. став 4. ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милисава Васића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.